

... να αλλάξουμε σελίδα

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ

1. Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, πέραν άλλων συμπερασμάτων καταγράφει καθήλωση της δυναμικής του συνόλου αριστεράς, στη προσπάθεια της να παίξει ενεργό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις και ταυτόχρονα την αποτυχία των κινημάτων στο να βρουν πολιτική έκφραση και μεσοπρόθεσμη στρατηγική και όλα αυτά εντός μιας κρίσιμης περιόδου που οι απαντήσεις για το ξεπέρασμα της κρίσης φαίνεται ότι αντί να ενισχύουν τάσεις αγωνιστικής απάντησης, τελικά να ωθούν τον κόσμο στο φόβο και την ανασφάλεια. Την ευρύτερη πολιτική συγκυρία συνεχίζουν να την χαρακτηρίζουν αφενός η εμφάνιση ρήγματος στην νεοφιλελεύθερη κοινωνική μεθοδολογία του κεφαλαίου και αφετέρου η ανάδυση έντονων στοιχείων κοινωνικής διεκδικητικότητας, πράγματα που παρέχουν δυνατότητες για θετικές εξελίξεις στην αριστερά. Έτσι η περίοδος που ανοίγεται μπροστά μας θα χαρακτηριστεί σε μεγάλο βαθμό από το εάν θα συνεχίσουν να χαρακτηρίζουν την Αριστερά οι κυρίαρχες ρεφορμιστικές - συμβιβαστικές αντιλήψεις και πρακτικές που θα ωθούν τον εργαζόμενο κόσμο στη σύγχυση, στην ηττοπάθεια και στην απογοήτευση, ή αν τελικά θα αναδυθεί με όρους κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης ένα ρεύμα ριζοσπαστικής αμφισβήτησης και ανατροπής της υπάρχουσας κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης συμπίεσης των δικαιωμάτων της ζωντανής εργασίας, που με τους ανυποχώρητους αγώνες και με την σαφή στόχευση ενάντια σε μορφές διαχείρισης και ενσωμάτωσης στα αστικά σχέδια, θα ανοίξουν νέους δρόμους για την ανοικοδόμηση του εργατικού κινήματος και την ανασύνθεση του κομμουνιστικού ρεύματος στην ελληνική κοινωνία.

Πρώτος άμεσος κόμβος που όλοι θα κριθούμε είναι το αν η πάλη των εργαζομένων για να πληρώσει το κεφάλαιο τη κρίση θα καταγράψει στο πέρας αυτής της περιόδου ένα καλύτερο συσχετισμό δύναμης και θα βρει το εργατικό κίνημα από καλύτερες θέσεις. Η συσπείρωση για πρώτη φορά καταγράφουν οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις γύρω από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α σίγουρα μπορεί να προσφέρει πολλά. Όμως τα ίδια τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών έδειξαν ότι η παραπάνω συσπείρωση οφείλει να δει την επόμενη ημέρα το ζήτημα της πολιτικής και κοινωνικής της διεύρυνσης σε μια πλατύτερη ενότητα, με προϋπόθεση την αυτοτέλεια από την επίσημη αριστερά, όπου η αντικαπιταλιστική στόχευση θα αποκτά διαρκώς βαθύτερο περιεχόμενο και δυναμική. Τα πολιτικά υλικά που μπορούν να συμβάλλουν στον παραπάνω στόχο είναι α) η συσπείρωση σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο αφενός ενός ευρύτατου πολιτικού δυναμικού με σαφή πολιτική στόχευση και αναφορές στην επαναστατική, κομμουνιστική παράδοση και προοπτική του τόπου και β) αφετέρου ενός πλατιού ριζοσπαστικού ρεύματος αγωνιστών χωρίς απαραίτητα σαφές πολιτικο-ιδεολογικό στίγμα αλλά με τεράστια διάθεση και συμβολή στα κινήματα και τους αγώνες που με τη συνδρομή τους μπόρεσε η Αριστερά τα τελευταία χρόνια να δώσει πολύ σημαντικές μάχες και να καταγράψει ως και νίκες.

Τα παραπάνω υλικά πέραν από τη προσπάθεια τους να συνευρεθούν και να δράσουν στο πολιτικό επίπεδο, συγκροτούν σήμερα μια πολύ σημαντική πείρα και ενότητα σε μια σειρά από κοινωνικούς χώρους μέσα στα σχήματα των παρεμβάσεων – συσπειρώσεων, στα ΕΑΑΚ, στα σχήματα γειτονιάς. Η συνεύρεση και η πολιτική πάλη μέσα από διαδικασίες που εξαντλούν δυνατότητες σύνθεσης, φυσιογνωμία που αναγνωρίζει τον ταξικό συσχετισμό δύναμης αλλά ταυτόχρονα προσπαθεί να μπολιάσει τον αυθόρμητο ριζοσπαστισμό με στοιχεία πολιτικής στοχοθεσίας με αντικαπιταλιστικό πρόσημο, η δυνατότητα να δοκιμάζονται στη πράξη και μπροστά στις μάζες διαφορετικές αντιλήψεις χωρίς να διακυβεύεται η ενότητα, είναι στοιχεία που συνέβαλαν σε ευρύτερες συγκλίσεις γεγονός που αποτυπώθηκε και στη δυναμική που προβάλλει το εγχείρημα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α., ένα πολιτικό μέτωπο που στεγάζει σήμερα πλειάδα οργανώσεων και ανένταχτου δυναμικού. Η παραπάνω από 20 χρόνια πάλη για την παρέμβαση στους κοινωνικούς χώρους με όχημα όχι παρατάξεις προέκταση ενός πολιτικού φορέα αλλά με πολιτικο-συνδικαλιστικά σχήματα που επέτρεπαν τη συμπόρευση ενός πλατιού ριζοσπαστικού δυναμικού με τις πιο προωθημένες πολιτικές αντιλήψεις στην Αριστερά, σχήματα με σαφή οριοθέτηση απέναντι σε διαχειριστικές λογικές και ριζοσπαστική φυσιογνωμία αλλά στα οποία η συμφωνία σε μια αντικαπιταλιστική στόχευση πάντοτε αποτελούσε διακύβευμα και όχι προϋπόθεση, σήμερα εξακολουθεί να αποτελεί μια από τις σημαντικότερες παρακαταθήκες συνολικά για την Αριστερά και το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα.

2. Μόνο που στο χώρο των μηχανικών η δυναμική αυτή που δημιουργήθηκε μέσα από την συσπείρωση ενός πολύτιμου δυναμικού τη δεκαετία του '90, δέχτηκε αρκετά πλήγματα τα τελευταία χρόνια φθάνοντας σήμερα να παρεμβαίνει αποσπασματικά και ανολοκλήρωτα μέσα από τέσσερις παρατάξεις αναπαράγοντας διχαστικές πρακτικές, μη επιτρέποντας στην ενωτική δυναμική να παράξει νέες συνθέσεις, να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα που σήμερα φαίνονται δυσεπίλυτα, να σφραγίσει με νέους νικηφόρους αγώνες την συνδικαλιστική παρέμβαση σε μια εξαιρετικά αντιφατική κοινωνική κατηγορία όπως αυτή των μηχανικών.

Στο να οδηγηθούμε στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα ο χώρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς συνέβαλλαν ιστορικές ανεπάρκειες της Αριστεράς όπου μετά την εποχή Λιάσκα και την πλήρη ενσωμάτωση του μεγαλύτερου μέρους του ιστορικού ρεύματος της αριστεράς των μηχανικών στο αστικό εκσυγχρονιστικό αναπτυξιακό εγχείρημα, δεν μπόρεσε ποτέ επί της ουσίας να συσσωρεύσει όρους που θα της επέτρεπαν να εμφανίζεται με όρους κοινωνικής αντιπολίτευσης στα μέτωπα που αφορούν τους μηχανικούς. Στην αρχή αυτής της δεκαετίας και στο σύνολό του, ο χώρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχοντας καταγράψει μετά από μια διαδρομή επίμονης, έντιμης και πολύτιμης προσπάθειας κυρίως αποτυχίες στο να οργανωθούν και να αναπτυχθούν αντιστάσεις στον χώρο των εργαζόμενων μηχανικών, κατέφυγε σε δύο εσφαλμένες λογικές που σφράγισαν τις μετέπειτα εξελίξεις.

Από τη μία πλευρά κυριάρχησε μια λογική στην οποία βάρυνε η ηγεμονία εκπροσώπησης συμφερόντων κυρίως μηχανικών αυτοαπασχολούμενων και δημόσιων υπαλλήλων παλαιότερης πολιτικοποίησης στην αριστερά, η οποία έλεγε ότι δεδομένης της αδυναμίας να βγουν κινητοποιήσεις η Ριζοσπαστική Αριστερά μπορεί και πρέπει να αναπαράγεται κυρίως ως δύναμη διόρθωσης προς τα Αριστερά, του γραφειοκρατικού συντεχνιασμού στο ΤΕΕ αποδεχόμενη την δραστηριοποίηση «θεσμικού τύπου» μέσα στην Αντιπροσωπεία και υποστέλλοντας έντονα την κριτική σε λογικές του «λιγότερο κακού», υποτιμώντας την σημασία της αντικαπιταλιστικής στόχευσης κλπ. Η γραμμή αυτή συμπληρώθηκε εξαιτίας και της σύγκλισης δυνάμεων γύρω από το σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ θέτοντας ως όριο την αντινεοφιλελεύθερη πάλη και θολώνοντας με καταστροφικές συνέπειες την εκτίμηση γύρω από την

παράταξη του κ. Αλαβάνου και την προεδρία του στο ΤΕΕ. Η γραμμή αυτή επέμενε διαρκώς και πίεζε για συμβιβασμούς στο περιεχόμενο της παρέμβασής του χώρου με τη λογική ανάπτυξης διευρυμένων συμμαχιών, συμβιβασμοί που απουσία κινήματος κατέληγαν διαρκώς και στη αποτυχία αλλά και στην αποδυνάμωση του χώρου (βλέπε επιμονή στο διεκδικητικό πλαίσιο για το Ασφαλιστικό όπως αυτό αποτυπώθηκε με την απόφαση της Αντιπροσωπείας του 2003).

Στον αντίποδα, κυριάρχησε μια επίσης αδιέξοδη γραμμή, μεταξύ μιας μονόπλευρης απεύθυνσης με οξύ εργατίστικο χαρακτήρα - αναντίστοιχο με την κοινωνική κατηγορία των εργαζόμενων μηχανικών, συνδυασμένη με μια πολιτική αρνητικής περιχαράκωσης απέναντι στις εξελίξεις στην Αριστερά, φοβική απέναντι σε επιθέσεις μη τυχόν εμφανιστεί η αντικαπιταλιστική αριστερά ενωτικά μαζί με άλλες ριζοσπαστικές αλλά όχι πολιτικά ξεκάθαρες δυνάμεις. Στη γραμμή αυτή βάρυνε η ηγεμονία εκπροσώπησης συμφερόντων κυρίως νέων μηχανικών και η πολιτικοποίηση μιας γενιάς αγωνιστών προερχόμενης από το φοιτητικό κίνημα της μετά το '89 εποχής που αποπειράθηκε να ορίσει την παρέμβασή του σε τομή με τον επίσημο εργατικό συνδικαλισμό και ταυτόχρονα να επικεντρώσει σε μια πολύ στενή αντίληψη για τον ταξικό προσδιορισμό της κοινωνικής κατηγορίας των μηχανικών. Σημαντική αρνητική συνέπεια αυτής της λογικής ήταν η απόρριψη της πρότασης να στηριχθεί από όλες τις δυνάμεις υποψηφιότητα για την διοικούσα επιτροπή του ΤΕΕ που αν ευοδώνονταν, αφενός θα συγκροτούσε και θα σφυρηλατούσε την ενωτική συμπόρευση ακόμα περισσότερο, αφετέρου θα έβαζε εμπόδιο στην ευκολία με την οποία σχηματίστηκε η σημερινή πλειοψηφία στην διοίκηση και που μετέτρεψε με ευθύνη του ΣΥΝ το ΤΕΕ προέκταση της βούλησης του ΥΠΕΧΩΔΕ. .

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της ένθεν και ένθεν ανεργάτιστης αντιπαράθεσης ήταν η σύγκρουση γύρω από την αναγκαιότητα στήριξης του Σωματίου Μισθωτών Τεχνικών που στον αντίποδα αυτής της λογικής προβάλλονταν η αναγκαιότητα ίδρυσης ενός Σωματίου Μισθωτών Μηχανικών. Αντί ο πλούτος των κοινωνικών εκπροσωπήσεων στη σύνθεσή του να συμβάλλει στην ορθότερη ανάλυση των χαρακτηριστικών ενός μικροαστικού στρώματος σε μετάβαση (μισθοτοποίηση – υπαλληλοποίηση) και να βάζει πλάτη στην επί της ουσίας συνδικαλιστική οργάνωσή του σε ανεξαρτησία από επιμελητηριακές λογικές, είχαμε την διαίρεση των κοινωνικών εκπροσωπήσεων και στην απόπειρα αντιπαράθεσής των σχεδίων που αρθρώνονταν γύρω από αυτές, αναδύονταν οι πιο παροξυμένες και κατά συνέπεια πιο προβληματικές εκδοχές τους. Τελικά ούτε ποτέ στάθηκε δυνατή η ίδρυση ενός σωματίου μισθωτών μηχανικών διότι όσοι το επικαλούνταν κυρίως δεν διέθεταν τέτοιες κοινωνικές εντάξεις ούτε η έκφραση του σωματίου μισθωτών τεχνικών χαρακτηρίστηκε από μια λογική που αντιλαμβάνεται μονόπλευρα τους μηχανικούς ως κομμάτι της εργατικής τάξης διότι από τη στιγμή υπογραφής ΣΣΕ, το σωματείο στη ανάγκη να απαντήσει σε πραγματικές αντιθέσεις εξαναγκάστηκε να αντιμετωπίσει με πολύ πιο γειωμένο τρόπο τη ταξική πραγματικότητα που ορίζει τα τμήματα των μισθωτών μηχανικών που κατά πλειονότητα αυτών τα συμφέροντα εκπροσωπεί.

Μέσα σε αυτό το προβληματικό πεδίο κληθήκαμε στις τελευταίες εκλογές του ΤΕΕ το 2006 να πάρουμε θέση. Και η επιλογή που πήραμε με την εμφάνιση του ψηφοδέλτιου «Αριστερός Αντίλογος στο ΤΕΕ» αποπειράθηκε να απαντήσει στα ζητούμενα της περιόδου με το να κρατήσει αποστάσεις και από τις δύο προτάσεις που τότε πρόβαλαν διατεθειμένες να συγκρουστούν μέχρι τέλους και κυρίως να εκμεταλλευτεί το μεσοδιάστημα συσσωρεύοντας όρους μέχρι να μπορεί να τεθεί πιο δημιουργικά ξανά μια ενωτική πρόταση.

- όρους κοινωνικούς, κυρίως σε αναφορά με την ανασυγκρότηση της δυνατότητας κινητοποίησης ενός τμήματος της εργαζόμενης πλειοψηφίας των μηχανικών,

- όρους ανάγνωσης της κοινωνικής υπόστασης του στρώματος,
- όρους μεθοδολογίας για το πώς ιεραρχούνται τα μέτωπα στους εργαζόμενους μηχανικούς,
- εμπειρία για το πώς πρέπει να τίθενται τα ζητήματα στο ΤΕΕ πως παρεμβαίνουμε για να ακυρώνουμε κομμάτια της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, για να τροποποιείται ο συσχετισμός κλπ.

Κλείνοντας αυτή τη περίοδο ο απολογισμός που κάνουμε σε αναφορά με τους παραπάνω στόχους είναι θετικός και παρ' όλες τις μικρές μας δυνάμεις θεωρούμε ότι συμβάλαμε και εμείς καθοριστικά ώστε το διάστημα που μεσολάβησε από τις τελευταίες εκλογές στο ΤΕΕ μέχρι σήμερα να οριστεί ως μια περίοδος πολιτικά πολύ πιο δημιουργική και συνεργατική για όλες τις δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς από κάθε άλλη περίοδο:

- καταγράφοντας επί της ουσίας πολύτιμη δουλειά στη βάση μέσα από το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών,
- αδρανοποιώντας άχρηστα δίπολα ιδεολογικοπολιτικής αντιπαράθεσης,
- βάζοντας καλές βάσεις για την από εδώ και πέρα παρέμβαση
- βαθαίνοντας τη συνεννόηση και τη κοινή δράση σε όλα τα επίπεδα
- νοηματοδοτώντας την παρουσία μας μέσα στην Αντιπροσωπεία του ΤΕΕ.

3. Κατανοούμε βεβαίως ότι χρειάζεται πολύς δρόμος ακόμα για να διανυθεί έτσι ώστε να πούμε ότι η Ριζοσπαστική Αριστερά στους Μηχανικούς έχει κατακτήσει κρίσιμη μάζα, εμπειρία και δυνατότητα παρέμβασης σε αγωνιστικό πλαίσιο, εκτιμούμε πως η διαδρομή όλων των δυνάμεων τη τελευταία 3ετία καταδεικνύει ότι όχι απλά η πρόταση για ενωτική παρέμβαση στο ΤΕΕ όλων των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς μπορεί να ευοδωθεί αλλά είναι και απαραίτητη.

Μια τέτοια πρόταση είναι απαραίτητη γιατί:

- αν ο στόχος που προβάλαμε παραπάνω δηλαδή, η ανάδυση κινημάτων και αντιστάσεων σε ανεξάρτητη ριζοσπαστική κατεύθυνση με εν δυνάμει αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και προοπτική που θα πάνε καταρχάς να απαντήσουν με αποτελεσματικότητα για λογαριασμό των εργαζόμενων τη πρόκληση της οικονομικής κρίσης, σήμερα δεν μπορεί να επιτευχθεί με διασπασμένες δυνάμεις.
- η ειδική συγκυρία στο κλάδο των κατασκευών και των νέων τεχνολογιών το επόμενο διάστημα θα χαρακτηριστεί από ακόμα μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων μηχανικών και θα επιχειρηθούν πρωτόγνωρες και ριζικές ανατροπές στα σημεία που χαρακτήριζαν τη σχέση των μηχανικών με το κεφάλαιο προς όφελος του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, γεγονός που αν συνοδευτεί με αποτελεσματικές αντιστάσεις θα πυροδοτήσει εξελίξεις ενισχύοντας την συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων μηχανικών αλλά θα έχει αντίκτυπο και στον εκλογικό συσχετισμό στο ΤΕΕ.
- η σημασία της προσπάθειας να αποτραπούν οι όποιες αλλαγές και το μέγεθος των μετώπων που θα κλιθούμε να πάρουμε μέρος παλεύοντας το επόμενο διάστημα, στα εργασιακά δικαιώματα αποτρέποντας αρνητικές εξελίξεις και παλεύοντας για την εφαρμογή της σύμβασης, στο ασφαλιστικό και την τράπεζα αττικής, στο θέμα της πρόσβασης στο επάγγελμα (εξετάσεις, πιστοποίηση, επαγγελματικά δικαιώματα, ΜΗΚΙΕ) απαιτεί ακόμα πιο αναβαθμισμένη ποιοτικά και ποσοτικά παρουσία με πιο επεξεργασμένες θέσεις, με

περισσότερο κόσμο συντονισμένο σε περισσότερους εργασιακούς χώρους, με καταγεγραμμένο ένα σοβαρό ποσοστό και στις επερχόμενες εκλογές του ΤΕΕ, που θα βγάλει κινητοποιήσεις, που θα αναγκάσει τους ιθύνοντες να το ξανασκεφθούν.

- το χρωστάμε σε όλες τις γενιές των εργαζόμενων μηχανικών. Στη γενιά του πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης που παρόλο ότι βρίσκεται πολύ κοντά στη σύνταξη περιμένει να δει οι αγωνίες της και οι κόποι μιας ολόκληρης ζωής έτσι ώστε ο συνδικαλισμός στους μηχανικούς να πάψει να είναι του σαλονιού, και η αριστερά να πάψει να ταυτίζεται με όσους το '89 βρέθηκαν να ράβουν υπουργικά κοστούμια, το χρωστάμε στη γενιά των ΕΑΑΚ της δεκαετίας του '90 που ειδικά στα πολυτεχνεία κατάφεραν να ορθώσουν μια από τις πιο σημαντικές αντιστάσεις τροφοδοτώντας μέχρι και σήμερα ποσοστά της τάξης του 20%, το χρωστάμε στη γενιά του άρθρου 16 που μπαίνει σιγά σιγά στον εργασιακό στίβο και περιμένει εναγώνια να δει αν οι δυνάμεις που συγκροτούν ενωτικά τις αντιστάσεις στις σχολές συνεχίζει και στην εργασία να αποτελεί αγωνιστικό πόλο.
- Το χρωστάμε σε όλον αυτό τον κόσμο που στήριξε τις κινητοποιήσεις της τελευταίας περιόδου κυρίως τον κόσμο που πάλεψε για το ασφαλιστικό, τα μπλοκ των μεγάλων διαδηλώσεων που σχηματίστηκαν σε ανεξαρτησία από την αδιέξοδη και ξεπουλημένη γραμμή του ΤΕΕ, τον κόσμο που καθημερινά έχει αρχίσει να δίνει την μάχη εφαρμογής της σύμβασης του ΣΜΤ στους χώρους εργασίας, τους συναδέλφους που πανελλαδικά παρεμβαίνουν με αριστερό ριζοσπαστικό περιεχόμενο σε κάθε τι οι μηχανικοί ως «τεχνικοί σύμβουλοι των κινημάτων και των εργαζομένων».
- Η όποια θετική παρακαταθήκη έμεινε την επαύριο των ευρωεκλογών με την ελπιδοφόρα συσπείρωση δυνάμεων γύρω από την ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α πρέπει να βρει διέξοδο στη προσπάθεια να διευρυνθεί πολιτικά και κοινωνικά μέσα από τη γραμμή της αυτοτελούς ενωτικής παρέμβασης των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς καταρχάς στο κοινωνικό επίπεδο. Η αναφορά και το πολιτικό στίγμα μιας τέτοιας προσπάθειας δεν μπορεί παρά να επιχειρεί να ανασηματοδοτήσει ένα πολιτικό σχέδιο που αυτή τη στιγμή φαίνεται να βρίσκεται εν υπνώσει και αφορά την πάλη και τη συσσώρευση όρων για την αυτοτελή παρουσία της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και στο πολιτικό επίπεδο σε πλήρη ρήξη με τα σχέδια του ρεφορμισμού. Τις κατ'εμάς αυταπάτες που δημιουργεί η δυνατότητα συμπόρευσης τμημάτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς με τον ρεφορμισμό μπορούν να συνεχίσουν να τις διατηρούν όσοι θέλουν, αυτό όμως δεν μπορεί να επεμβαίνει στο πολιτικό στίγμα που αφορά τη πρόταση που κάνουμε για κοινή παρουσία των δυνάμεων.

και μια τέτοια πρόταση είναι εφικτή γιατί:

- σήμερα καταγράφεται στο εσωτερικό όλων των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς η κρίσιμη μάζα του κόσμου με κομμουνιστική φυσιογνωμία, προσανατολισμό και πολιτική στόχευση σε ρήξη με λογικές ενσωμάτωσης στα σχέδια του ρεφορμισμού που ως εν δυνάμει ηγεμονία μπορεί να εγγηθηί ταυτόχρονα και την ενότητα αλλά και την οριοθέτηση του χώρου από προβληματικές γραμμές που προαναφέραμε, πηγαίνοντας τελικά τα πράγματα προς τα εμπρός.
- σήμερα δίνεται απλόχερα η δυνατότητα να σφραγιστεί με σαφήνεια το πολιτικό στίγμα της όποιας ενωτικής προσπάθειας χωρίς τελικά να ταυτιστεί ως πτέρυγα της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α στους

μηχανικούς, μεταφέροντας έτσι το πρόβλημα σε άλλες τάξεις με πολιτικά επαμφοτερίζοντα πολιτικό προσανατολισμό στο να επιλέξουν τι θα πράξουν. Από την εποχή του «... φοβάται ο Γιάννης το θεριό» έχουμε γλυτώσει εδώ και καιρό και η επαναφορά προτάσεων που επιμένουν σε a priori πολιτικές ομοφωνίες ως προϋπόθεση για κοινή δράση στα πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα δεν προσφέρουν καλές υπηρεσίες ούτε στο κίνημα ούτε στην Αριστερά στους μηχανικούς. Το στίγμα του στόχου της αυτοτελούς παρέμβασης της Ριζοσπαστικής Αριστεράς εξυπηρετεί τους στόχους των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων και ταυτόχρονα αποτελεί ένα πλαίσιο με το οποίο όποιος θέλει να αποφύγει την εμφάνισή του σε συνοχή με τις κεντρικές του πολιτικές επιλογές του επιτρέπει να συμμετέχει.

- τελικά μπορεί να φαίνεται ότι μετά από μια σκληρή αντιπαράθεση χρόνων μακροπρόθεσμα να κερδίζει η μία ή η άλλη λογική αλλά εν τω μεταξύ έχει παρέλθει ένα τεράστιο διάστημα συνδικαλιστικής απραξίας και ιδεολογικής αποπτώχουσης που δεν καταγράφεται πάντα ως προχώρημα. Γιατί στο διάστημα αυτό η ρήξη δεσμών και η καλλιέργεια συνθηκών ευεπίφορων για την ανάπτυξη οριακών ως και προσωπικών αντιπαραθέσεων αφήνουν συντρίμια αντί να προωθούν την ενότητα. Γιατί στο τέλος και η λογική που κέρδισε καλείται να δράσει σε ένα εξαιρετικά πιο άγονο έδαφος.

4. Σε αυτό το σημείο οφείλουμε να δώσουμε μια σαφή περιγραφή του τι εννοούμε όταν επικαλούμαστε την έννοια της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και το σχέδιο της αυτοτελούς της παρουσίας σε ρήξη με τον ρεφορμισμό.

Η ριζοσπαστική αριστερά είναι ένας χώρος ευρύτερων κοινωνικών πρακτικών και αντίστοιχων ιδεολογικών αναγνωρίσεων που συγκροτείται μέσα από την ιστορική κίνηση του πολιτικού ρεύματος της επαναστατικής αριστεράς και του κομμουνιστικού πολιτικού ρεύματος. Περιλαμβάνει όλη την πολυμορφία των σχηματισμών, των ρευμάτων, των αγωνιστών που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική προοπτική, την αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση, την κινηματική μαχητικότητα και – με τον έναν ή τον άλλο τρόπο – τη δυνατότητα της επαναστατικής ρήξης και ανατροπής, έχει την αντιφατικότητα να είναι ταυτόχρονα προϊόν αλλά και απάντηση στην κοινωνική, πολιτική και στρατηγική κρίση της Αριστεράς.

Ως εκ τούτου έχει πρωτοπόρο ρόλο μέσα στην ανάπτυξη κοινωνικών αντιστάσεων και αγώνων και είναι, από κάθε άποψη, η περισσότερο κινηματικά χρήσιμη και αποτελεσματική Αριστερά, φτάνοντας σε κρίσιμες στιγμές να σώζει την τιμή της Αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος. Από την άλλη πλευρά δυσκολεύεται να ανοιχτεί στον κορμό της εργατικής τάξης αλλά και να μπορέσει να αποτελέσει ένα σχετικά ενιαίο πολιτικοσυνδικαλιστικό ρεύμα ενώ μέσα σε όλη αυτή την προσπάθεια στροφής προς τις μάζες και οικοδόμησης κινήματων η ριζοσπαστική αριστερά αντικειμενικά εκτίθεται στην πίεση της απαίτησης για έναν άμεσο μεταρρυθμιστικό που να αντιστοιχεί στις άμεσες απαιτήσεις των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και που πολλές φορές δημιουργεί την εντύπωση ότι το πολιτικό της σχέδιο ολοκληρώνεται – εποικοδομείτε στα όρια της αντινεοφιλελεύθερης πάλης. Στοιχείο της αντιφατικότητάς της είναι ότι την ίδια ώρα έχει γραμμή οριοθέτησης απέναντι στο πολιτικό σύστημα και την ΕΕ. Όμως η οριοθέτηση τις περισσότερες φορές είναι γενικόλογη και συνθηματολογική και δεν κατορθώνει να κάνει τους βασικούς αρμούς της, την αναφορά στους αγώνες και την αντικαπιταλιστική προοπτική, να γίνεται γίνονται πραγματική πολιτική κατεύθυνση. Έχει αναφορά στον επαναστατικό δρόμο και την ανάγκη ρήξης με τον καπιταλισμό αλλά απέχει πολύ από το να έχει επεξεργασμένη επαναστατική στρατηγική. Οριακά παλινδρομεί ανάμεσα σε ένα «ρεαλισμό» που κάνει την

επαναστατική αναφορά απλή πολιτισμική ταυτότητα και μια απογείωση που αναζητά σε κάθε κοινωνική έκρηξη ή οικονομική ύφεση την αφετηρία μιας 'αποκαλυπτικής' επαναστατικής διαδικασίας.

Στη βάση των παραπάνω είναι προφανές ότι η ανασυγκρότηση της Αριστεράς αφορά πολύ ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις από αυτές που αναφέρονται σήμερα στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Αφορά πρώτα και κύρια τα κοινωνικά κομμάτια που αποτελούν τον κορμό μιας εν δυνάμει αντικαπιταλιστικής λαϊκής συμμαχίας. Αφορούν, όμως, και ένα φάσμα αγωνιστών, στρατεύσεων, συλλογικών πρακτικών που σήμερα δεν αναφέρονται σε αυτό το χώρο και είτε παραμένουν στα όρια των σχηματισμών του ρεφορμισμού, είτε έλκονται από ριζοσπαστικές στρατεύσεις στα όρια της αυτονομίας.

Πάνω σε αυτή την εκτίμηση έχουν διατυπωθεί με σαφήνεια δύο διακριτά πολιτικά σχέδια για την Ριζοσπαστική Αριστερά. Το ένα εκτιμά ότι είναι σημαντικό πλάι στην ενότητα της τάξης να αποτυπώνονται και πολιτικά και οργανωτικά τα υπαρκτά ρήγματα ανάμεσα στις διαφορετικές στρατηγικές και αυτά να αναπτύσσονται με σχετική αυτοτέλεια. Και μιλάμε για σχετική αυτοτέλεια γιατί και ο αντικαπιταλισμός και η ανατρεπτική στρατηγική σε συνθήκες ήττας δεν αναπτύσσονται συμμετρικά σε όλα τα επίπεδα και στο επίπεδο της πολιτικής και κοινωνικής πάλης είναι αναγκασμένα να αποδέχονται τον ρεφορμιστικό χαρακτήρα των κινήματων και ταυτόχρονα να τον υπερβαίνουν. Το άλλο εκτιμά ότι μονάχα μια λογική πολιτικής δορυφοριοποίησης στον ρεφορμισμό μπορεί να ανοίξει διαύλους απόσπασης δυνάμεων και με αυτό τον τρόπο να μετατοπίσει προς αντικαπιταλιστικές θέσεις το σύνολο της αριστεράς.

Είναι προφανές ότι το στίγμα για το οποίο μιλούμε αφορά το πρώτο από τα δύο σχέδια. Και η πρόταση δεν αφορά την πολιτική ταυτότητα όσων θα θελήσουν τελικά να συμμετάσχουν αλλά το πολιτικό στίγμα του σχήματος και μια αναγκαία και κρίσιμη οριοθέτηση. Η κριτική στη πολιτική ταυτότητα και στις πολιτικές επιλογές θα ήταν ένας πολύ φτωχός όρος για να τεθεί ως προϋπόθεση. Άλλωστε είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας για τον ίδιο τον κόσμο που στηρίζει τα συνδικαλιστικά σχήματα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς να τα εμπιστεύεται σε πολύ μεγάλο βαθμό για τις αντιστάσεις που οργανώνουν, να τα στηρίζει και εκλογικά στις αρχαιρεσίες των σωματείων, διατηρώντας όμως και πολιτικές ταυτότητες που πολλές φορές ξεφεύγουν από την αριστερά. Θέλουμε μια πολιτική οριοθέτηση για αυτό που πάμε να κάνουμε επί της ουσίας. Γιατί καλώς ή κακώς (και αυτό δεν είναι δική προθέσεων αλλά καταγεγραμμένη εμπειρία των τελευταίων χρόνων) γύρω από το ερώτημα της δορυφοριοποίησης από το ρεφορμισμό ή της αυτοτελούς παρουσίας της Ριζοσπαστικής Αριστεράς συμπαρασέρονται μια σειρά από άλλες επιλογές που έχουν να κάνουν συνολικά με το πώς παρεμβαίνει κανείς συνδικαλιστικά σε ένα χώρο και που σε τελική ανάλυση είναι σπουδαιότερες από τη πολιτική ταυτότητα καθενός από εμάς. Αφορά το πώς αντιλαμβανόμαστε τον ρόλο των παρατάξεων του ΣΥΝ και του ΚΚΕ στο ΤΕΕ, το ρόλο της ΕΕ και των πολιτικών της (πχ παιδεία), αφορά μια σειρά επιλογών ρήξης με τη κυρίαρχη αντίληψη στα θέματα που καλούμαστε να πάρουμε θέση (πχ ασφαλιστικό, αυτοκινητόδρομοι, ελαιώνας), αφορά το τι όρους διαμορφώνουμε για την ίδια την αριστερά εν τέλει στο σύνολό της και την τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης στον χώρο μας αλλά και συνολικότερα. Με αυτό το στίγμα το σχήμα για το οποίο μιλάμε μπορεί να κρατά αποστάσεις τόσο από μια λογική παράταξης – πτέρυγας των δυνάμεων που αναφέρονται στο σχέδιο της δορυφοριοποίησης γύρω από τον ρεφορμισμό αλλά και μιας αντίληψης που αρκείται στη διατύπωση της επαναστατικής προοπτικής και ενός φραστικού αντικαπιταλισμού αδυνατώντας να την κάνει πολιτική γραμμή στο σήμερα που να ανατρέπει συσχετισμούς, κρατάμε όμως και αποστάσεις από μία

ασάφεια που ελλείπει πολιτικού στίγματος διαρκώς θα αναπαράγει συνθήκες ανάπτυξης διαλυτικών και όχι ανασυνθετικών πρακτικών.

Σε αυτά τα πλαίσια η πρόταση που κάνουμε αφορά την διεξαγωγή ευρύτατου διαλόγου με στόχο την ίδρυση νέου σχήματος – παράταξης στο ΤΕΕ που θα πάει τον Νοέμβριο να καταγραφεί εκλογικά και στη συνέχεια να επιχειρήσει να συνενώσει και όλες τις άλλες μορφές εμφάνισης του χώρου σε επιστημονικούς συλλόγους, περιφερειακά τμήματα κ.ο.κ. Η πρόταση αυτή κρατά αποστάσεις από αυτή που περιγράφει την συμπόρευση μέσω μιας εκλογικής συμπαράταξης που θα αφήνει στα υπάρχοντα σχήματα βαθμούς ελευθερίας την οποία τη θεωρούμε άστοχη διότι ειδικά με τον τρόπο που τίθεται εξαρχής το μόνο που μπορεί να επιτύχει είναι η αναπαραγωγή του κλίματος πολιτικής - συνδικαλιστικής ασάφειας και δυσπιστίας που περιγράψαμε. Τα πολιτικά σχέδια ούτως ή άλλως δεν εγκλωβίζονται σε σχήματα και προεκλογικές συμφωνίες. Αυτό που πάει τα πράγματα μπροστά είναι να γίνονται κάθε φορά κατανοητοί οι όροι κοινής συμπόρευσης ή διακριτής παρουσίας. Έτσι όταν τίθεται εξ αρχής αυτή η πρόταση περί συμπαράταξης προτού δηλαδή τεθούν οι προτάσεις και οι οριοθετήσεις για το πλαίσιο που θα ορίζει το νέα σχήμα και γίνει σαφές που υπάρχουν και που δεν υπάρχουν συγκλίσεις, είναι εξαιρετικά προβληματικό, διότι δίνει μια έντονη αίσθηση ότι ούτε πρόθεση για ξεβόλεμα υπάρχει και κοινές επεξεργασίες και παρουσία, ούτε πρόθεση για δέσμευση υπάρχει γύρω από κρίσιμες πολιτικές οριοθετήσεις, παρά μόνο μια βούληση για κοινή εκλογική κάθοδο που κινδυνεύει να διαλυθεί στα εξόν συνετέθη την επόμενη ημέρα. Προσεγγίσεις που αντί για τις αναγκαιότητες του μέλλοντος βλέπουν ιστορικά σχήματα, ανολοκλήρωτες προσπάθειες και ονομασίες του παρελθόντος, παραπέμπουν σε άλλες λογικές σε απόσταση από την επίγνωση της μεταβατικότητας που έχουν όλες οι εμφάνσεις της Αριστεράς σε περίοδο κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος, και σε τελική ανάλυση δεν προσφέρουν καλή υπηρεσία στο κίνημα.

5. Μπορούμε λοιπόν να προχωρήσουμε εκμεταλλευόμενοι την δυναμική της ενωτικής συμπόρευσης, κάνοντας ένα σημαντικό βήμα στις φετινές εκλογές του ΤΕΕ.

- Αριστερά, ανεξάρτητα, ριζοσπαστικά, αγωνιστικά, με πρώτο μέλημα την ανάπτυξη αντιστάσεων, με πολιτικο-συνδικαλιστική δουλειά στη βάση, στα σωματεία, στους χώρους δουλειάς για να βγουν κινήματα,
- με την εξάντληση κάθε δυνατότητας προβολής και ζύμωσης συνδικαλιστικών αιχμών που μπορούν να συγκροτούν μαζικές και πλειοψηφικές αντιστάσεις, να αποσπούν δυνάμεις σε αγωνιστική κατεύθυνση, να βάζουν εμπόδια στα αστικά σχέδια, να συσσωρεύουν όρους για ανατροπή του συσχετισμού προς όφελος των εργαζόμενων μηχανικών, μέσα και έξω από το ΤΕΕ και τους μηχανισμούς του.
- ενάντια σε κάθε λογική διαχείρισης, ενάντια σε κάθε λογική κοινωνικού εταιρισμού και διαβούλευσης, κόντρα στον συντεχνιασμό και τις επιλογές «του λιγότερο κακού», ενάντια σε κάθε λογική που αντί να ασκεί δριμύτατη κριτική, βλέπει με θετικό τρόπο την Αριστερά στο τιμόνι της διοίκησης του ΤΕΕ να μετατρέπεται από δύναμη ανατροπής σε δύναμη διαχείρισης.
- με την προτεραιότητα χάραξης γραμμής σε αναφορά με τα πιο πληττόμενα στρώματα μηχανικών αλλά και με στόχευση να εκφραστούν στην ολότητά τους συμφέροντα εργαζόμενων μηχανικών που σήμερα πλήττονται και που αυτά αφορούν πέραν των μισθωτών τεχνικών, μεγάλα τμήματα αυτοαπασχολούμενων.
- με το φορτίο των ιστορικών αλλά και των προς κατάκτηση θέσεων της παρέμβασης των αριστερών μηχανικών σε καίρια ζητήματα που αφορούν την κοινωνική ευθύνη του μηχανικού (υγιεινή και ασφάλεια), τη κριτική στο κυρίαρχο καπιταλιστικό μοντέλο ανάπτυξης, τη κριτική

στις σύγχρονες μεθόδους παραγωγής, με τη ριζοσπαστική αρχιτεκτονική και πολεοδομία, με τη ριζοσπαστική οικολογία. Για ένα ΤΕΕ όχι σύμβουλο του κράτους αλλά σύμβουλο των εργαζομένων και των κινημάτων.

- με αντίληψη για τον ασυμφιλίωτο χαρακτήρα που πρέπει να παλεύουμε ώστε να λαμβάνουν οι αγώνες για να είναι νικηφόροι, με αντίληψη για τα όρια που έχει σήμερα ο γραφειοκρατικοποιημένος εργατικός συνδικαλισμός, με αντίληψη για τον βαθιά συστημικό ρόλο των επιμελητηρίων, με επίγνωση της κυρίαρχης ιδεολογίας που σήμερα χαρακτηρίζει τα στρώματα των εργαζόμενων μηχανικών και των πολιτικο-συνδικαλιστικών ορίων που αυτά θέτουν ταυτόχρονα με την αναγκαιότητα ξεδιπλώματος πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης που διαρκώς θα επιχειρεί να τα υπερβαίνει πολώνοντάς τα προς τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, με πρακτικές οριοθετημένες από αυτές των παρατάξεων ΕΣΑΚ – ΠΑΜΕ – ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ και Αυτόνομης Παρέμβασης, Συνεργασίας Αριστερών Μηχανικών, με συμβολή στην ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με τη στήριξη των πρωτοβουλιών αγωνιστικής συμπόρευσης πρωτοβάθμιων σωματείων, με την προσπάθεια συγκεφαλαίωσης των επί μέρους συνδικαλιστικών παρεμβάσεων του χώρου σε ανώτερο επίπεδο.
- με πολιτικό πλαίσιο, οριοθετήσεις και πρακτικές που θα αναφέρονται στην αυτοτελή παρέμβαση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, με σαφή εκτίμηση ενάντια στις ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις και τον ρόλο της ΕΕ και των πολιτικών της, σε ρήξη με λογικές κυβερνητισμού, αριστερής προτασεολογίας, και σε διαρκή προσπάθεια υπέρβασης της αντινεοφιλελεύθερης πάλης σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.
- Δημοκρατικά με διαδικασίες ανοικτής και από τα κάτω συζήτησης, με πανελλαδικές διαδικασίες αποφασιστικές που θα επιμένουν στην εξάντληση κάθε δυνατότητας σύνθεσης, με τάσεις που θα μπορούν να προωθούν διαφορετικές γραμμές εντός όμως ενός συμφωνημένου πλαισίου αρχών και οριοθετήσεων, με λειτουργίες που θα εξασφαλίζουν ότι δεν θα αναγκάζεται κανείς να προσφεύγει με ευκολία σε εκβιασμούς ή σε κάθε μορφής βέτο, με εκπροσώπους αιρετούς και ανακλητούς.

Αυτές είναι οι ελάχιστες προϋποθέσεις που αντιλαμβανόμαστε ότι μπορεί να αποτελέσουν τις βασικές αρχές και οριοθετήσεις μιας ενωτικής συμπόρευσης των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μηχανικούς οι οποίες θα επιτρέψουν και να απαντηθούν προοπτικά όλα τα ανοικτά ερωτήματα από καλύτερη θέση αλλά και να αποκτά η αντικαπιταλιστική στόχευση ουσιαστικό περιεχόμενο. Ξεκινώντας από τις ερχόμενες εκλογές στο πανελλαδικό ψηφοδέλτιο του ΤΕΕ, σε όποιο περιφερειακό τμήμα και σε όποια επιστημονική επιτροπή ένα τέτοιο πλαίσιο μπορεί να αποτελέσει βάση ενότητας. Το επόμενο διάστημα αφότου οργανώσουμε ένα γύρο επαφών με τα σχήματα ΣΑΜ, ΑΑΚ, ΑΜΑΚ καθώς και το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων θα επανέλθουμε από τη στήλη αυτή με περισσότερες λεπτομέρειες και προτάσεις για το πλαίσιο με το οποίο προτείνουμε να προχωρήσουμε. Στη προσπάθεια αυτή καλούμε να συμβάλλουν και όσοι ανένταχτοι συνάδελφοι βρέθηκαν τα τελευταία χρόνια να πορευόμαστε μαζί ή βλέποντας τις παρεμβάσεις μέσα από το ΕΔ αντιλήφθηκαν τον εαυτό τους να συντάσσεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο με τα γραφόμενα στο ΕΔ ή με τα πεπραγμένα του χώρου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στο ΤΕΕ.